

Uršula: Všude bylo zataženo, jo takový ty místnosti, všechno bylo tmavý, vezli mě na vozejčku. A maminka po porodu té mojí sestřičky, jako dcerky toho Onkel Alois, jako toho mýho druhýho tatínka, sedla na kolo a jela mě navštívit do tý nemocnice a tam jí řekli, že nemocnice je evakuovaná, že je prostě pryč. Řekla, “Nemáme tuhle dcerku a je pryč a nevíme, kde je.”

Maky: Paní Uršule Pospíšilové je 87 let. Narodila se v horním Slezsku v Sudetech na území nynějšího Polska. Rodiče paní Pospíšilové byli němci. Do sudet se přestěhovali v 30. letech z Essenu za prací. Uršulin otec zemřel v 2. světové válce v roce 1942. Při konci války rodina uprchla před blížícími se sověty za západní hranici Československa. Ne však všichni členové rodiny. 6-letá Uršula zůstala v Čechách. V jediné chvíli, kdy měla rodina příležitost uprchnout, byla Uršula nemocná. V chaosu bombardování města byla nemocnice evakuována lazaretním vlakem do Jihlavy. Na dlouhé měsíce byla mala Uršula rozdělena od svojí rodiny bez jakéhokoliv varování nebo indicie, co bude dál.

Uršula: Celé to trvalo rok, co jsem byla od rodiny

Eliška: Celé odloučení od rodiny trvalo rok. V nemocnici pracovala sestra z červeného kříže, která toužila po dítěti a ztracenou, od rodiny odtrhlou Uršulu, si vzala do péče. Bohužel to netrvalo dlouho, neboť Uršulini pěstouni se museli odsunout, kvůli svému německému původu a ona zůstala sama v tehdejší Československu. V té době se dostala do dětského domova v České Lípě, kde strávila půl roku. Mezitím se stal zázrak. Její maminka se náhodou dozvěděla, kde se Uršula nachází, Její tatínek se tedy rozhodl malou dívčenu najít a přivést ji domů.

Uršula: Přišli do toho dětského domova a prej “Máme tady dítě asi”

“To by mohl říct každej. Jestli si ji poznáte, tak dobře no.”

Tak si pamatuju, že tenkrát všechny děti se shromáždily do velkého sálu, a tak já nevím proč ty velký holky brečely, jo, jsem si říkala “proč brečej?” A tam šli dva pánové a já jsem řekla tomu jednomu, jsem jako říkala “Dobrý den” a najednou koukám a říkám “Vati!” a skočila jsem mu kolem krku. A on by mě nebyl poznal, protože jsem měla oholený vlasy, teď vši, samej bolák, svrab, vyhublá, zničená duševně všelijak a tak no.

Maky: Uršula je hluboce nábožensky založeným člověkem. V době, ve které žila, to ale nemohla příliš dávat vidět na venek. S přáteli a duchovními představiteli se tajně scházeli nejčastěji u někoho z nich za zavřenými dveřmi.

Uršula: To někde se nemělo víc jak 5 lidí, sejít někde, jinak už to bylo podezřelý. No tak jsem někdy jako někde chodili nebo jsem řekla “Přijďte k nám.” no, a tak jsme tady, tak jak sedí tyhle lidi, tak jsme tady seděli a něco jsme si četli.

Eliška: Její víra se ale neobešla bez problémů s komunistickou stranou.

Uršula: Komplexní hodnocení. Tam byla komise a teď všichni k tomu jako něco řekli. No a teď jedna, jedna ředitelka mi napsala, jako úkol: “Vyrovnat se s náboženskou otázkou.” Vyrovnat se s náboženskou otázkou to není jako sníst rohlík, to chvíli trvá.

Maky: A co vzkazuje Uršula budoucím generacím?

Uršula: Moje motto, asi to vychází z toho křesťanského vychování. Je tam desatero. Co říká desatero? Nezabiješ, nepokradeš, miluj své bližní, své rodiče cti a takovýchle věci. To jsou základní věci a to kdyby se plnilo, tak je všechno dobrý. Nebudou války, nebudou se zabíjet, nebudou se krást, nebudou se pomlouvat a takovýchle věci. Tak to je asi opravdu ten základ. Taky jim přeju všem, aby byl mír, aby se mohli realizovat, aby, to co jim přeju, aby se jim splnilo, ale aby si toho nebrali tak moc, aby potom cítili, že to nezvládnou, že si toho třeba tolik vzali, tolik toho chtějí udělat, že pro jedno nestíhají druhé.